

[Jørgen Tved]

således er forholdt noget materiale, og så påstår man, at udviklingen går den rigtige vej.

Hvad er det, man siger om økonomien? Jo, der bliver brugt det samme antal kroner, som der er blevet brugt tidligere, ja, der bliver måske oven i købet brugt lidt flere kroner. Men nu er det altså i en periode, hvor f.eks. de yngre læger har fået nogle overenskomster, der betyder, at de nu kun skal arbejde 40 timer om ugen, hvor de måske før arbejdede 80. Der er ansat nogle flere, og det betyder, at lønomkostningerne også stiger lidt. Jeg vil også tro, at de, der køber ind til sygehusene, har opdaget, at priserne på de normale dagligvarer også er steget ganske betragteligt, og det betyder, at udgifterne til den reelle behandling er der sat en stopper for.

Så er det, Socialdemokraterne kommer og siger, at nu bliver vi nødt til at klare 143 mio. kr., som skal sikre, at vi undgår de værste af nedskæringerne. Nå ja, små smuler er jo også brød, og hvis det er det længste, Socialdemokraterne kan strække sig til, må vi tage det, men vi ville gerne, om Socialdemokraterne somme tider var lidt mindre beskedne, når det drejede sig om så væsentlige områder. Her er der behov for helt andre beløb.

Henning Rasmussen (S):

I anledning af det sidste vil jeg gerne sige, at vi er valgt til Folketinget for at søge at opnå resultater, og det mener vi man gør ved at være realistisk. Vi havde ærlig talt troet, at det var muligt at overbevise i alt fald en del af det flertal, der bankede amtskommunerne økonomisk oven i hovedet her i foråret, om, at med de budgetter, der er lagt, og de dokumenterede nedskæringer, der er sket på sygehusvæsenet, måtte man gøre i alt fald dele af den beslutning, der blev truffet den 4. juni, om.

Må jeg dernæst sige, at når både sundhedsministeren og fru Birgith Mogensen siger, at denne regering arbejder ikke for og har heller ikke arbejdet for brugerbetaling på sundhedsområdet, taler de imod kendsgerningerne.

Jeg har været ordfører i denne regerings tid og argumenteret imod forslag fra den daværende indenrigsminister om receptafgifter, kontante beløb, hver gang der blev skrevet en recept ud. Jeg har været med til at argumentere, ikke i salen, men i offentligheden, mod langt fremskredne planer om betaling for be-

stemte behandlinger inden for sygehusvæsenet. Planerne blev beskrevet så tæt, at man endog forklarede, hvilket forsikringsystem man skulle have. Det var den daværende finansminister, Henning Christophersen, som forklarede den side af sagen. Man gjorde op, at det skulle i 1983-kroner give 1.100 mio. kr. i ren brugerbetaling.

Vi har også haft forslag om patientbetaling ved besøg hos praktiserende læger. Det er historieforfalskning at sige, at denne regering ikke har arbejdet for brugerbetaling. Det er derimod ikke historieforfalskning, når vi siger, at det var ganske kort tid før det sidste folketingsvalg, man proklamerede, at herefter kunne der ikke være tale om brugerbetaling på sundhedsområdet. Og så er realiteten jo den, at der vel ikke findes nogen mere brutal form for brugerbetaling på sundhedsområdet end den at oprette private betalingshospitaller.

Dernæst vil jeg sige, at når man nu taler om alle disse ting, er der i alt fald én ting, jeg er enig med næsten alle ordførere i. Det synes, som om vi taler i to helt forskellige verdener. For mig at se er det, der sker, at sundhedsministeren, regeringspartiernes ordførere, den radikale ordfører og Fremskridtspartiets med ser helt væk fra de realiteter, der er i hverdagen i vore amtskommuner. De vender både det blinde øje og det døve øre til det, der skrives, og det, der siges i amtsrådssalene rundt omkring, og så begiver de sig i stedet for ind i en talmagi af dimensioner. De tager nogle udgangspunkter for deres beregninger, som enhver, der kender lidt til forholdene, ved må føre til de resultater, man på forhånd vil have de skal føre til. Jeg skal gerne forklare nærmere, hvad jeg mener med det.

I efteråret 1982 gennemførte man, efter at budgetterne for 1983 var lagt, den første store beskæring i bloktilskuddene og tvang dermed kommuner og amtskommuner til en brutal ændring af deres budgetter. De gennemtvang en nettonedskæring på ca. 3 pct. i forhold til det foregående år. Det skete først og fremmest ved kortsigtede udskydelser af en række anskaffelser, vedligeholdelser osv., og så har man siden hen gjort drastiske forsøg på at fastholde det urealistisk lave udgiftsniveau som udgangspunkt for alle senere beregninger, dog med lidt tillæg, efterhånden som realiteterne begyndte at tårne sig op. Det er det,